

Det nytter altsaa ikke, hvad de Herrer komme og sige om, at jeg den 15. November eller 20. December eller hvilke Datoer, de ellers køre op med, ikke har sagt til dem, at mit Standpunkt var: Krudtet ikke ud i Fæstningen. Det var der ingen Grund til, de Herrer kendte mit Standpunkt, og de ville jo ikke forlange, at jeg hver Morgen, naar Finansudvalget skulde begynde sine Møder, skulde have gentaget dette: Krudtet ikke ud i Fæstningen. De Herrer have faaet tydelig og klar Besked, de have ikke noget Øjeblik været i Tvivl om mit Standpunkt, og jeg synes ikke, de med nogen som helst Mening eller Ret kunne forlange, at jeg skulde gentage det for dem hver Dag. Da Afgørelsen kom, stemte jeg derimod, og dermed maa de Herrer være tilfredse. Og naar de Herrer alligevel have foretaget dette Skridt, er det noget, der staar paa deres eget Ansvar.

Der er nu fra 3 Sider talt om denne Krudttaarnssag: af det ærede Medlem for Løvel (Anders Nielsen), af det ærede Medlem for Ringsted (Zahle) og af mig. Men der er særlig fra Venstres Side en tredje Person, som er indviklet i denne Sag foruden Ordførerne, det er den ærede Minister. Det er her ligesom paa et Mester Jakels Teater, man har to Dukker, og saa har man Mester Jakel. Nu have de to ærede Medlemmer talt, jeg synes da, det var paa Tiden, at vi fik lidt at høre — jeg vil ikke sige fra Mester Jakel, men — fra den, der har staaet bagved og har trukket i Traadene og har dirigeret det hele. Jeg synes, det kunde være paa Tide, at vi fik lidt at vide fra den Side, fra den Mand, der er Hovedpersonen i hele denne Affære.

Af denne Sag kan der i ethvert Tilfælde uddrages en gavnlig Lære. Jeg bliver ved denne Sag i Stand til at berige min Erfaring, det er altid noget værd. Naar man fremtidig i Udvalg forhandler med de ærede Medlemmer for Ringsted og for Løvel, skal man vogte nøje paa sin Mund, fordi man risikerer, at hvad man siger til dem — undertiden i en spøgende Form, undertiden ganske privat —, og hvad der bliver sagt mellem Folk, der staa helt uden for Sagen, og som slet ikke tilhøre Rigsdagen, drages ind her i Forhandlingen. Det er det ærede Medlem fra Løvel, der med sine store og vældige Afsløringer har begyndt paa denne Trafik. Som sagt, jeg har gjort den Erfaring og uddraget den Lære, at jeg fremtidig bør vogte paa min Mund, naar jeg udtaler mig lige over for

de ærede Medlemmer. Jeg tror, at jeg hermed foreløbig kan forlade Krudttaarnssagen, men jeg skal ellers være villig til at følge det ærede Medlem for Ringsted (Zahle), selv om det skulde være helt ned til Ringsted i denne Sag.

Forinden jeg slutter, kan jeg dog ikke undlade at spørge om, hvorledes det ærede Medlems Kæledægge befinder sig. Der er en Ting, det ærede Medlem ganske særlig kæler for og taler om, det er hans berømte „status quo“. Jeg synes ikke, at disse Forhandlinger burde gaa hen, uden at vi spørger til status quo's Befindende. Jeg kan da oplyse, at status quo befinder sig ganske storartet godt, trives vel, fortærer over al Maade og har en glubende Appetit. Jeg skal oplyse det med et Par Tal. Da Højre fik sin sidste Finanslov, blev der bevilget med runde Tal: 15,985,000 Kr. til Krigsministeriet. I Aar har Venstres Minister paa sin Finanslov forlangt 19,345,000 Kr. Forskellen mellem Højres sidste Finanslov og den, Rigsdagen nu staar i Begreb med at give til Venstreministeriet, er ikke mindre end 3,359,000. Jeg tror, man har Lov til at sige, at det ærede Medlems Kæledægge trives vel, har en glubende Appetit og udvikler sig fra Aar til Aar. Det ærede Medlem hævder nu bestandig, og det tvivler jeg ikke om, at det ærede Medlem vil gøre, lige saa længe han lever, at status quo er opretholdt. Men hvis det ærede Medlem er i Stand til at faa Folk til at tro paa dette, at man i den Grad kan gaa frem i militære Udgifter og dog opretholde status quo, vil jeg indrømme det ærede Medlem, at han paa Taskenspillerkunstens Omraade har sat en Rekord, som vanskelig kan slaas.

Krigsministeren (Madsen): Den ærede Ordfører for Finansudvalget (Zahle) har paa en saa udtømmende Maade behandlet Overskridelserne paa Krigsministeriets Budget, at det ikke er nødvendigt for mig at opholde mig længe ved dette Spørgsmaal. Det synes, at man med lidt god Villie maa kunne forstaa, at det ikke kan regnes mig til Last, at Priserne nu ere højere end tidligere, saa at man f. Eks. ikke nu kan fodre en Hest for 73 Øre om Dagen, eller at Sygeprocenten nu er større, end da den i sin Tid blev opført paa Budgettet. Jeg vil hellere end gerne have, at der skal være Overensstemmelse mellem Budgettet og Regnskabet, hvad jeg ogsaa i sin Tid har foreslaaet, og naar det ikke er opnaaet, er det virkelig ikke min Skyld.